

Кожен хоче володіти кінцем світу.

Так казав мій батько, стоячи біля ущільнених вікон свого нью-йоркського офісу — керування приватними статками, династичні трасти, ринки, що зароджуються. Ми поділяли рідкісну споглядальну часову точку, і ця мить довершувалася його вінтажними окулярами, які вносили в приміщення ніч. У кімнаті я вивчав різноманітно-абстрактне мистецтво і почав розуміти, що тривале мовчання після його репліки нікому з нас не належить. Я думав про його дружину, другу, археолога, чиї розум і слабке тіло за графіком невдовзі почне відносити в порожнечу.

Та мить повернулася до мене за кілька місяців і за півсвіту звідти. Я сидів пристібнутий на задньому сидінні броньованого гетчбека з тонованими боковими вікнами, непрозорими з обох сторін. Відгороджений водій був у спортивній футболці та штанях з опуклістю на стегні, що виказувала персональну

зброю. Через годину поїздки нерівними шляхами він спинив машину і щось сказав у пристрій на ладкані. Потім повернув голову на сорок п'ять градусів у бік правого заднього пасажирського сидіння. Я сприйняв це так, що час мені вже відстібнутись і вилізти.

Поїздка — останній етап марафонної подорожі, і я вийшов з автівки й трохи постояв, приголомшений спекою, тримаючи свій невеликий чемодан і відчуваючи, як розгинається тіло. Я почув, як запустився двигун і повернувся поглянути. Машина прямувала назад до приватної злітно-посадкової смуги, і це єдине, що там рухалося, яке невдовзі обгорне земля, західне світло або чистий обрій.

Зробивши повний оберт, я довго і повільно роздивлявся солончаки та кам'яні уламки, спустошені, за винятком кількох низьких споруд, імовірно, з'єднаних між собою, заледве відокремлених від знебарвленого краєвиду. І більше нічого, ніде більше. Я не знав точних особливостей мого пункту призначення, лише його віддаленість. Неважко уявити, що мій батько у своєму офісному вікні вичакував своє зауваження з цієї ж суворої місцевості та геометричних плит, які з нею змішувалися.

Він зараз тут, вони обидва, батько і мачуха, а я приїхав якнайкоротше їх відвідати та сказати непевне «прощавай».

Кількість забудов було важко визначити з мого близького спостережного пункту. Дві, чотири, сім, дев'ять. Чи тільки одна, центральний блок з будовами-променями. Я уявляв його як місто, яке віднайдуть у майбутньому, самодостатнє, гарно збе-

режене, безіменне, залишене якоюсь невідомою міграційною культурою.

Спека змусила мене думати, що я всихаю, однак хотілося затриматись на мить і подивитися. Там були приховані будівлі, агарофобно запечатані. Були будівлі з глухими стінами, приглушені та похмурі, із незримиими вікнами, призначені самозгортатися, подумав я, коли фільм досягає точки цифрового колапсу.

Кам'яною стежкою я попрямував до широкої брами, де стояли та поглядали двоє чоловіків. Різні спортивні футболки, такі ж опуклості на стегнах. Вони стояли за низкою обмежувальних стовпчиків, задуманих задля утримання транспорту від в'їзду на прилеглу територію.

Осторонь, біля дальнього краю в'їзних воріт, доволі дивно стояли ще дві постаті, незворушні закутані жінки в чадрах.